

Erkjender da A. B., at Trangen til Lykke er Menneskets inderste Drivfjeder, og at Gudsforholdet fremkommer i Sammenligning hermed? Ingenlunde. Hendes Uenighed med Fru Marholm H. vedrører netop dette Punkt. Hun dadler, at „Troen paa Lykkens absolute Nødvendighed hos de moderne Mennesker synes at stige til Overtro,“ paa samme Tid som hun selv forudsætter denne Tro for at begrunde Kristendommens Nødvendighed. Endnu mere end de lykkeovertroiske Mennesker dadler hun dog de resignerende, *fordi* de opgiver Troen paa Lykkens Nødvendighed.

Der er her, tydeligt nok, et uklart Punkt, som det vel ikke har ligget A. B. paa Hjærte at gøre sig — eller andre — ret Rede for. Jeg skulde heller ikke dvæle saa længe herved, naar det ikke var, fordi Klarhed forekommer mig at maatte tjene enhver god Sag bedst, og fordi Uklarheden her staar i nøje Forbindelse med den ukorrekte Maade, paa hvilken de Resignerendes store Gruppe skaffes til Side, en Maade, der stærkt trænger til Indsigelse.

Disse Resignerende, det er jo i visse Maader de samme, hvem hele dette Indlæg gælder. Det er ikke, som A. B. siger, Resignation at slippe sin Søgen; i Almindelighed forstaar man vel ved at resignere det at opgive sin Fordring paa Lykke; derimod ingenlunde sin Søgen overhovedet. Ikke heller er det rigtigt, at den Resignerende „køber en vis Ro og Uafhængighed af Livet med Opgivelse af sine dybeste Sjælekrav“. Det er kun sandt, hvis Lykken anerkendes som Sjælens dybeste Krav. Men dette anerkender A. B. ikke engang, end sige at hun beviser det. Forudsat endelig, at de Resignerende overbevistes om Lykkens absolute Nødvendighed, vilde de ophøre at være Resignerende, thi deres Resignation vilde intet andet være end Forsøget paa at bevare det væsentlige, hvor noget maatte opgives. Selv om det sjældent fører til meget at strides om Ords Betydning, saa forekommer det mig dog her indlysende, at det er *for* vildledende, at bruge Ordet Resignation i Lighed med Fortvivlelse, og saaledes paa en nem Maade gøre det af med den ene af de to store Klasser Mennesker: de, der fortrinsvis søge Sandheden, og de, der fortrinsvis søge Lykken.

At dette siges er kun for at betone, at Spørgsmaalet ikke er, om de, der søger til Kristendommen eller bort fra den, resignerer eller ikke resignerer, da dette Udtryk er for tvetydigt og støtter sig paa Postulater, der fordunkler Forstaaelsen, men *om de Afkristnede have handlet overensstemmende med deres dybeste Sjælekrav, da de vendte sig bort fra Kristendommen*. Og det, mener jeg, er bevist for deres Ved-